

— Да не пърлишъ нѣкой шопаръ?

— Може и шопаръ да пърля, ага. Не се знай. . .

Когато каза тия думи, Агата бѣше близо до Минка. Селянинътъ не го чу и си замина. Не каза нищо и Минка. Но тя мълчеше и порано и откато бѣха тръгнали, не бѣше се обадила. Но и сега очитѣ ѝ бързо-бързо се мѣстѣха, оглеждаха Агата, смѣха се. Агата забеляза тоя дързъкъ, присмѣхуленъ погледъ, намуси се и засумтѣ. Смѣхътъ на Минка бѣше на устата ѝ, но още не смѣеше да се отпусне.]

Като повървѣха малко, Агата пакъ спрѣ каруцата. Каточе бѣше му омръзнало да слиза, позабави се и изподъ око погледна Минка. Той срещна засмѣнитѣ ѝ свѣтли очи, намуси се пакъ, заподсмърча, въ жглитѣ на широкитѣ му устни едва-едва заигра усмивка. Това стана нечакано и за самия него, гнѣвътъ му премина като вѣтъръ, като лѣтна мъгла, съ него можеше вече да се приказва. Минка ще да е забелязала промѣната у него — не е малъкъ дяволъ, и ей-сега ще се обади. Агата се обърна къмъ конетѣ, за да скрие лицето си и зачака. Но Минка все мълчеше и не заговорваше. Това очуди Агата и той предпазливо и мълкомъ взе да я наблюдава.

Лицето ѝ сега бѣше тѣй напрегнато и тѣй съсрѣдоточено, че най-напредъ той помисли,